

Uus algus.

Kui ka kevad on visa tulema, siis uus algus ei jää mitte tulemata! See uus algus on loomulikult kirikuaasta suurim püha – Kristuse ülestõusmispüha. Jumala Poeg on meie eest surnud ja üles tõusnud! Nii saame ka meie käia uues elus.

Tähistame neid pühi tavapäraselt ja väärικalt: pühadenädal või Suur Nädal või Vaikne Nädal algab palmipuudepühaga. Järgnevalt peame meeles armulaua seadmise püha – Suurt Neljapäeva. Suurel Reedel käime Önnistegija kannul läbi meie kiriku seintel olevad Ristitee peatused. Vaiksel Laupäeval ei toimu meil midagi – kirik on palvelistele lihtsalt avatud. Kuni saabub suur pidupäev: ülestõusmispüha ise. Siis on aeg „heita seljast leina ja kahetsuse kotirüü“, riietuda pidurüüsse ning rõõmustada ühes kogu maailma kristlastega. „Kristus on üles tõusnud!“

Märtsinumbris alustab ilmumist Karin-Kristeli uus järjejut Vihmavarblane, jätkuvad endised rubriigid, samuti ka koguduse elu kajastused. Jätkame vanaga ja lisame uut.

Nagu ka kevad tuleb ikka ja jälle, igal aastal koos vanade imedega.

Head ootust!

PÜHAD KADRINA KIRIKUS

PÜHAPÄEV, 25. MÄRTS KL 11 PALMIPUUDEPÜHA

NELJAPÄEV, 29. MÄRTS KL 18 SUUR NELJAPÄEV

**REEDE, 30. MÄRTS KL 11 SUUR REEDE.
RISTITEE PALVUS**

**PÜHAPÄEV, 1. APRILL KL 11 ÜLESTÕUSMISPÜHA.
LAULAB KIRIKUKOOR**

Kogudus tähistas Vabariigi sünnipäeva koos pühapäevakooliga.

25. veebruaril pärast pühapäevakooli kogunes hulgake toredaid inimesi hubaseks muutunud leerimajja, et pidulikult ja väärικalt tähistada Eesti 100 juubelit ja koguduse häälekandja „Eluläte“ esimest sünnipäeva. Tänu, et olete olnud meiega, armsad lehelugejad, tehke seda ka edaspidi!

Nagu pidupäevale kohane, alustati tähistamist hümniga „Mu isamaa, mu õnn ja rõõm“ laulmisega, mida eelnevalt pühapäevakooli lapsed olid hoolega tunnis harjutanud. Siis oli aeg istuda lauda, mis pidupäeva arvestades sai kaetud koguduseliikmete enda tehtud kookide ja lihapallidega. Et veebruari alguses oli pühapäevakool kuulutanud välja Eesti 100 teemaliste plakatite- ja joonistuste võistluse, siis toimus ka laste tööde autasustamine. Kogudus ütleb siinkohal suur aitäh kõigile osalejatele ja hindajatele. Olite kõik väga tublid! Kuid oli midagi, mis mulle selle tähistamise juures eriliselt hinge läks. Ja see oli nimelt see, et lastel olid hümniga sõnad kenasti peas. Ei lugenud keegi paberilt ega jäänud teistest maha. Just see ajaolu tegi südame kuidagi eriliselt soojaks. Kogu päevast jäi üks helge ja rõõmus tõdemus: me tahame elada omal maal, tunnustada oma riiki ja vaatamata keerulistele aegadele minna julgelt ja kindlalt edasi. „Su üle Jumal valvaku!“ Nii ütlevad hümniread. Elagu Eesti! Karin-Kristel Hansson.

Piiblivõti

KOTIRIIE

Sarja kolmandas osas tutvustame kotiriet. See oli tuntud laialdaselt juba Piibli aegadel. Kotiriese oli jämedakoeline riie, millest tavaliselt valmistati viljakotte. Piibli aegadel kooti kotiriet tumedatest kitsekarvadest.

See oli iisraelastele ka traditsiooniline leinarõivas. Leina märgiks käristati riided lõhki ja asendati kotiriidega (1.Ms. 37:34, Lu.10:13, 2.Sa 1:11) Kotiriet kasutati ka nii nimetatud varjutuskangana- näiteks taimede kaitseks kõrvetava päikese eest. Tõeliselt efektnene oli ülevärvitud kotiriese seinakattena. Värviti kotiriet enamasti taimedega.

Kotiriese oli vaesematele inimestele ka hinnatud ja omapärane siseviimistlus element. Laialdast kasutust leidis kotiriese seega majapidamiskangana, nii seintele kui ustele. Kotiriet valmistati enamasti käsitsi ja valmistasid seda üldjuhul mehed. Kotiriese oli tugev ja vastupidav.

VIHMAVARBLANE

I OSA

Tühi lõuend

Sügis saabus Kuningamäele sel aastal ootamatult. Juba septembri keskpaigas tõmbusid puudel lehed mitmevärvilisteks ja hakkas sadama vihma, mis kestis järjepanu kaks nädalat. Külavahe teed muutusid rohke vee tõttu peaaegu läbimatuks. Tundus nagu oleks ilmataat sinsete inimeste peale juba pikemat aega pahane või üritaks ta kõigest jõust tuua vaheldust pikale ja põuasele suvele.

„Eda, Eda! Ärka üles ja tee mulle moosivett või midagi, magu jubedalt kõrvetab,“ Kasesalu Lembit ajas end aeglaselt koikust üles, sügas kukalt ja komberdas vaevaliselt kööki. Ta avas külmikuukse ja pidas endamisi aru, et missugust moosipurki sealt parajasti avada, kui ootamatult peatus ta pilk köögiaknal. Eda oli juba õues ja pühkis hoolega luuaga majaesist. Järgmisena kuulis mees esikus samme ja järgmisel hetkel astus lühemat kasvu, kena näoga naine kööki.

„No mitte ei saa aru, mis vägi see sind sundis jälle eile õhtul oma nina täis tõmbama? Keskpäev juba käes, aga sina saad alles maast lahti. Pean siis mina kõike jõudma?“

„Vait naine! Vast läheksid täna parem linna ja paneksid omale arsti juurde aja kirja. Äkki selgitab välja, miks meil ikka veel last ei ole?“ Eda pani luua ukse kõrvale ja jäi oma meest tükiks ajaks põrnitsema: „Ah, et sa siis avad, et asi on ikkagi minus? Aga, vaata, mis ma sulle ütlen: sa lihtsalt ei armasta mind piisavalt ja ongi kõik! Muud sa ei tee, kui istud päevad läbi selle tühja lõuendi ees või siis käid kõrtsis õhtul õlut pruukimas ning järgmisel päeval ärkad alles keskpäeval. Ütle mulle õige, mis peab sellest elust siin nii saama?“ Jah, mis peab, mis peab? Justkui oleks Lembit seda isegi sel hetkel teadnud. Eile õhtul oli tõesti saanud alkoga pisut liiale mindud, aga sai siis tema vastu panna, kui teised aga nii lahkelt välja tegid. Pahameelega lükkas mees külmkapi ukse jälle kinni, istus laua taha ja kõhtu sügades küsis nüüd juba hoopis vaiksema häälega:

„Mis lõunaks süüa kah on?“

„Saare Taali tõi eile terve poti täie hapukapsasuppi. Pesen käed ja võin sulle seda soojendada, kui soovid.“ Eda hakkas nobedasti toimetama, Lembit läks aga tagatuppa ja sättis end päevariidesse. Pea huugas ikka veel.

Pärast sööki istus ta tühja lõuendi taha ja vaatas seda arusaamatuses ikka tükk aega. Polnud midagi parata, tuli tööle hakata, kui tahtsid endal hinge kuidagi sees hoida. Oma parimatel päevadel oli Lembit üsna hästi pintsilga ümber käia osanud, kuid nüüd oli midagi teisiti. Oli see laiskuse või liigse alkoholi süü, seda Lembit hetkel ei teadnud. Veel veidi istunud, võttis ta viimaks pintsli ja värvid kätte ja tegi katsetust sügisese kasesaluga. Selline kasesalu oli just siinsamas tema papa enese kätega chitatud väikese maja taga. Poisikesepõlves oli isa Sass talle ikka öelnud, et nendest kaskedest saab kunagi selle maja uhkus ja sümbol, et kevadel annavad need mahla, sügiseti rõõmustavad silma aga kuldsete lehtedega. Lembit oli siis ühksateistkümmenne olnud ja arvanud, et tal on parim papa maailmas. Aga nüüd oli aeg oma töö teinud, oludki muutunud ja vaid kusagil sügavas ajusopis kõlasid veel väga nõrgalt need tookordsed isa öeldud sõnad. Muidugi tõi see kõik nii mõndagi meelde lapsepõlvest, ajast kui ta seal samas kaasikus Lutsu „Kevadet“ lugemas oli käinud või siis nii sama lonkimas. Metsa ja metsa lähedusega olid Lembitul omad suhted ja jutuajamised. Sinna võis paku minna, kui eluraskused kippusid liiga tegema. Äkki kuulis mees välisuksel koputust.

„Kallis, kas sa võiksid avama minna? Keegi on ukse taga,“ hüüdis ta lõuendit passides. Kuid teda ei kuulnud. Eda oli juba välja läinud. (Järgneb)